

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 203:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 24/4 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal på vegne af Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti og mit eget parti, Socialdemokratiet, sige, at vi støtter det fremsatte lovforslag.

Det er det tredje og sidste lovforslag i denne række, efter at aftalen – det såkaldte kontor-cirkulære, naturalisationscirkulæret – ophører, og vi vil selvfølgelig spændt vente og se på en fremtidig aftale og en invitation til, hvordan det arbejde kan gøres fremover.

Vi støtter det fremsatte forslag. Det er i den ånd og med det politiske indhold, kunne man sige, som vi i Socialdemokratiet har stået for, både i vores integrationsarbejde og i forhold til opnåelse af dansk indfødsret.

Kl. 20.25

Så vi vil se frem til, at der vil komme en invitation til forhandlinger omkring disse ting i den kommende tid, og se, hvordan der kan laves en fornuftig procedure vedrørende de kommende lovforslag om indfødsret.

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg havde egentlig tænkt mig at begynde med et latinsk citat, men jeg er blevet klar over, at det er for farligt, især fordi det kræves, at det bliver oversat.

Så det vil jeg undlade og i stedet sige, at dette jo er det tredje lovforslag om indfødsret i dette forår. 3.043 fremmede børn og voksne bliver

danske statsborgere med ét pennestrøg eller ved et tryk på stemmeknappen i Folketinget, selv om grundloven som bekendt pålægger Folketinget at undersøge ansøgeres tilknytning til Danmark nøje, idet indfødsret meddeles ved lov.

Forleden hørte jeg fortalt om en dansk kvinde, der i 35 år har været gift med en amerikaner og bosat i USA. Efter 30 års ophold i USA ønskede hun at blive amerikansk statsborger, men måtte først igennem en langvarig og omfattende procedure. Først og fremmest måtte hun følge et længere obligatorisk kursus i amerikansk kultur og litteratur og historie, og hun måtte afslutte kurset med en prøve, hvortil der krævedes en acceptabel karakter.

Hun kendte det hele i forvejen, hun var akademiker og havde i en menneskealder færdedes i akademiske kredse i det amerikanske samfund. Hun talte naturligvis amerikansk som en indfødt, men trods alt dette krævede USA, at denne ansøger om amerikansk statsborgerskab skulle kvalificere sig grundigt til statsborgerskabet, og da hun havde opnået det, fik hun overrakt det ved en højtidelig ceremoni foran guvernørens bolig.

Sådan foregår det i USA, et indvandrerland, der i lange perioder har ønsket at få fremmede til landet. Så omhyggeligt og detaljeret kræver man de betingelser opfyldt, der skal kvalificere fremmede til at blive amerikanske statsborgere – i et indvandrerland, hvor befolkningen derfor i forvejen er et konglomerat af alle folkeslag, kulturer og religioner.

Hvor helt anderledes må man så ikke forvente, at en gammel nation som den danske, beboet af et folk med samme kultur, sprog og religion, vil værne om sit hjem og stille strenge betingelser til dem, der vil blive børn af hjemmet?

Ja, godmorgen! Sandheden er jo, at vi i denne gamle nation, som virkelig har et historisk, sprogligt, folkeligt fællesskab at forsvare, er helt, helt anderledes ligeglade med, hvem vi lukker ind i hjemmet og giver indfødsret.

Jeg må tilstå, at jeg finder forskellen på USA og Danmark tankevækkende. I USA: strenghed, omhu, høje kvalifikationskrav, men i Danmark: sløsethed, overfladiskhed og ligegyldighed.

Hr. Jesper Langballe og jeg var for nylig på en københavnsk politistation for at undersøge, hvorledes det i praksis går for sig, når fremmede ansøger om dansk indfødsret ved naturalisation. De pågældende politifolk var omhyggelige og korrekte, de udførte deres arbejde på bedst mulig måde, men forholdet er, at fremgangsmåden

er af en sådan art, at der i realiteten ingen kontrol finder sted: En kortfattet samtale med ansøgeren, hvor udspørgeren, der ikke er sproguddannet, skal bedømme ansøgerens evne til at tale dansk; et kortfattet, afsnuppet ansøgnings-skema, hvor ingen spørgsmål går i dybden, og hvor der slet ikke spørges om afgørende forhold, bl.a. ansøgerens religion og kulturelle baggrund. Det er alt.

På baggrund af en halv times samtale og et intetsigende skema bliver man dansk statsborger, når man har fået permanent opholdstilladelse og har været her i 7 år. Ingen forberedelse, ingen virkelig undersøgelse, ingen prøve eller afsluttende ceremoni. Her kastes Danmark i grams. Her er der ingen vilje til at værne, hvad der er dansk, selv om Danmark som bekendt har en ganske anden eksistens og et andet fællesskab at værne end USA.

Vi i Dansk Folkeparti stemmer atter nej, vi betragter fortsat praksis omkring dansk indfødsret som en national skandale. Vi mener, at det ikke kan gå stærkt nok med at få disse forhold ændret, og jeg føler trang til at sige til den højtærede integrationsminister, at det er alvor. Og jeg havde lyst til at slutte med et latinsk citat: »Quosque tandem, Catilina, abutere patientia nostra?« – hvor længe vil du endnu misbruge vores tålmodighed?

Kl. 20.30

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, altså jeg må jo sige, at man oplever endnu en gang ved behandlingen af de her sager, at Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis ordfører udviser en total mangel på respekt for de mennesker, der laver det her arbejde, som sidder og arbejder med det i embedsmandsstanden osv.

Vi tror ikke på i Socialdemokratiet, at det er nemt at blive dansk statsborger. Det skal heller ikke være nemt, det er ikke noget, man skal kunne trække i en automat. Men at påstå, at det er lemfældigt, og at det nærmest er ligegyldigt, det arbejde, der foregår, betragter vi som en hån mod de mennesker, der arbejder med det her.

Jeg har, ligesom hr. Søren Krarup, haft oplevelser i udlandet, hvor man har fået en fornemmelse af, hvordan man har behandlet sager omkring indfødsret, hvis det er det, man kalder det i de andre lande.

I Canada, ikke i USA, er det første ord, folk bliver mødt med, eller som de læser i det hæfte,

som de modtager, når de søger om statsborgerskab: Congratulations.

Tænk, hvis det var det ord, som Dansk Folkeparti og i øvrigt andre mødte folk med. Det er jo ikke det, Dansk Folkeparti møder fremmede med i det danske samfund. Men tænk, hvis det var det, man mødte folk med, et tillykke og et velkommen til det land, man søger statsborgerskab i.

Fra Socialdemokratiets side vil vi sige, at det at søge statsborgerskab for os i virkeligheden er det ultimative ønske om integration i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu er det jo ganske tankevækkende, at hr. Kramer Mikkelsen taler om Canada og USA, der begge er indvandrerlande – bortset fra den oprindelige befolkning, der sidder i afskærmede lejre, de hedder indianere – når man ser, hvordan man dér har opfyldt landet ved hjælp af indvandrere, som man ønskede. Men selv i disse indvandrerlande har man altså haft en praksis, der er helt anderledes grundig end i vores.

Jeg kan fortælle hr. Kramer Mikkelsen, at jeg ville meget gerne sige tillykke til de indvandre-re, som virkelig havde demonstreret deres vilje til at blive danske, altså som da Grundtvig i 1850 havde de første 10 ansøgere, som fik dansk statsborgerskab; da sagde man tillykke.

Men det var unægtelig også, fordi man havde en helt anderledes forståelse af dengang, at for at blive dansk statsborger kræves der virkelig mere end bare at have opholdt sig i Danmark i 7 år og så i øvrigt kunne tale lidt kaudervælsk dansk. Det er og bliver, som jeg har sagt før, en fuldstændig overfladisk og lemfældig undersøgelse, og den viser kun, at man ikke føler noget som helst ansvar for det Danmark, der faktisk er danskernes hjem og ikke blot et beboet område.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, nu var det jo ikke mig, der indledte med at nævne USA, vil jeg så lige skynde mig at sige, det var hr. Søren Krarup selv, men jeg forsøgte at spille med og nævnte derfor Canada som et eksempel, hvor man positivt modtager fremmede i det canadiske samfund og også stiller krav.

Det mener vi selvfølgelig også i Socialdemokratiet at der skal gøres, og vi vil godt give en udstrakt hånd til regeringen, ikke så meget til Dansk Folkeparti måske, for oplever vi ikke, at

Dansk Folkeparti har interesse i det, men til regeringens om at indgå i drøftelser omkring, hvordan man kan gøre det her bedre.

Der er ingen tvivl om, at der er et behov for f.eks. at forbedre vilkårene for sprogundervisningen. Der er ingen tvivl om, at der er et behov for at skabe forbedrede vilkår, øgede krav, om man vil, til danskundskaberne. Vi vil meget gerne have, at danskundskaberne bliver sat i højsædet, vi vil meget gerne være med til at forbedre den samfundslære, eller hvad vi skal kalde det for, som skal ligge til grund for et dansk statsborgerskab.

Vi vil også meget gerne være med til at drøfte en eller anden form for højtidelighed, eller hvad man nu vil, i forhold til overrækkelsen af statsborgerskabet, for det er vi sådan set enige i at der er grundlag for at fejre.

Altså det, vi søger, er i virkeligheden den positive tilgang til, at der er mennesker, der søger at committe sig til det danske samfund, idet vi mener, at det er det ultimative ønske om integration.

Kl. 20.35

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu kan hr. Kramer Mikkelsen naturligvis godt huske, at når jeg nævnte USA, var det for at understrege kontrasten til Danmark, at i USA, et indvandrerland, har man en helt anderledes stram, krævende procedure for at udstede statsborgerskab, end vi har i dette land, der er en gammel nation, og hvor man på en helt anden måde skulle værne om folkets førstefødselsret i sit eget land.

Det er jo selvfølgelig det, der skiller os afgørende, måske, fra Socialdemokratiet, for jeg er ikke i tvivl om, at mange, mange socialdemokrater er enige med os. Det, der er det afgørende for os, er jo netop understregningen af, at Danmark er danskernes hjem. Vi er ikke som et indvandrerland et herberg for enhver fremmed, men det er danskernes hjem, og derfor må der naturligvis stilles meget strenge krav til den, der skal få overrakt den gave, der er den fornemste, man kan give i Danmark, nemlig dansk indfødsret.

Det er respekt for det, Danmark er, der ligger bag vores krav, og det er despekten – despekten – der får os til at fremføre den kritik, vi kommer med, og kræve, at der bliver helt, helt anderledes regler for tildeling af dansk indfødsret.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tredje og sidste bemærkning til hr. Lars Kramer Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jamen jeg vil godt indledningsvis sige, at det er lige før, det næsten bliver ubehageligt, hvis jeg skulle føle mig lidt omklamret af Dansk Folkeparti. Og jeg må sige, at hvis man føler, at jeg har givet udtryk for det, så må jeg sige, at så skynder jeg mig at tage mine ord i mig igen; for det er absolut ikke tilfældet.

Men jeg vil godt sige, at vi ønsker forbedrede vilkår for sprogundervisningen, vi ønsker gerne, om man vil, større krav, men i virkeligheden forbedrede muligheder. For sandheden er, at det i virkeligheden er ganske svært at leve op til kravene om danskundskaber, og der er mennesker, som har svært ved at leve op til de krav, vi stiller.

Men at Dansk Folkeparti forsøger at fremstille det, som om det er nemt at blive dansk statsborger, og at det er noget, man bare trækker i en automat, så er det det rene og pure vrøvl.

Det er vildførelse af befolkningen at blive ved med den ene gang efter den anden at stille sig op og fremhæve et eller andet antal som værende problemet. Det er ikke nemmere at blive dansk statsborger, end det er at blive tysk statsborger, hvis man vil være det, eller end det er i et hvilket som helst andet europæisk land. Det er ikke spor nemmere. Tværtimod er der en række betingelser, som gør det vanskeligt at komme ind. Men man kan have et ønske om, at folk skal kunne det pågældende sprog og den pågældende kultur bedre. Det er vi med til at snakke om, og vi vil gerne være med til at snakke om det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg tilstå: Jeg føler absolut ingen trang til at omklamre hr. Kramer Mikkelsen. Men jeg vil måske nok sige, at jeg tror, jeg er mere i overensstemmelse med hr. Kramer Mikkelsens vælgerkorps, end han selv er.

Jeg synes jo, det er fuldstændig grotesk at stå her og fortælle, at det er svært at få dansk statsborgerskab. Forholdet er, at 20.000 alene her i foråret får det. Og så fortælle, at det er svært. Det er jo simpelt hen meningsløst. Det er alt, alt for nemt. Jeg har et ansøgningskema dernede, som jeg kunne vise hr. Kramer Mikkelsen ... (Af-

brydelse) ... Jamen så forstår jeg slet ikke, at hr. Kramer Mikkelsen kan sige det, han siger.

Det er ufatteligt nemt. Der stilles overhovedet ingen krav, og der stilles heller ikke krav i retning af, at man virkelig for alvor skal kunne kende det land, man kommer til. Der er blot en række formelle, meget enkle skemaer, der skal udfyldes, og det vil sige, at ingen ved noget om, hvem det egentlig er, der ønsker det.

Når jeg tænker på, vi her i eftermiddag har villet give dansk statsborgerskab i lovforslag nr. L 151 til disse 6.000 mennesker, af hvilke, som jeg gjorde opmærksom på, 129 var tidligere kriminelle, mange voldtægtsmænd, voldelige, som vi giver dansk statsborgerskab, og så blev der sagt, at det var en dobbelt straf, hvis de ikke kunne få dansk statsborgerskab, når de havde udstået deres karenstid. Jeg mener ikke, at man tildeler fornemme gaver eller embeder til voldtægtsmænd. En ting er, at de er frigivet, noget andet er, at de også skal have dansk statsborgerskab.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det integrationsministeren, der har ordet.

Kl. 20.40

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Regeringen ønsker en opstramning af kravene til dem, der vil være statsborgere i Danmark. Det ønsker vi skal træde i kraft fra den 1. juli. Men vi har også et ønske om, at når man har været her i mange år og er velintegreret, taler dansk, kender det danske samfund, så skal det også være muligt at blive rigtigt medlem af det danske samfund. For det er også et led i integrationen, at man kan engagere sig samfundsmæssigt.

Så dér har vi nok en uenighed mellem regeringen og Dansk Folkeparti. Den må vi leve med, men ingen skal sige, at vi ikke vil stramme op. Det vil vi, og det sker, og det vil Folketinget høre nærmere om.

Til sidst vil jeg udtrykke min medfølelse med de medlemmer, som har den grumme skæbne at være ordfører i mine sager, for det er sådan i Folketingets sekretariat, at de anbringes altid og konsekvent allersidst på dagsordenen, uanset om det derved fordobler den ulempe, der er ved dagsordenens tilrettelæggelse.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er et synspunkt, som er gået igen i de debatter, der har været i Tinget om de her ting i dag, og det er et synspunkt, som bl.a. hr. Keld Albrechtsen tidligere har fremført: De har jo udstået deres straf.

Hr. Søren Krarup var lige inde på i sin slutbemærkning, at det er klart, at når man har udstået sin straf, skal man kunne fungere i det danske samfund på linje med alle andre; men det er jo ikke ensbetydende med, at man skal have dansk statsborgerskab, og som det blev antydnet af hr. Søren Krarup lige før, kan man ikke blive folketingsformand eller dommer eller biskop, hvis man er straffet for voldtægt.

Jeg vil gerne spørge integrationsministeren, om han er enig med mig i, at det at få dansk statsborgerskab er en hæder, som i virkeligheden overgår den at blive folketingsformand, biskop eller dommer, og at der gælder andre kriterier end det, at nu har man udstået sin straf. Man skal også være et hæderværdigt menneske.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Når vi nu er ved disse spidsfindige spørgsmål, kunne man jo passende stille Dansk Folkeparti det spørgsmål: Skal man kunne blive dansk statsborger, selv om man er døv eller har afasi eller i øvrigt er torturramt og kommer til Danmark og har svært ved sproginlæring? Skal man så kunne blive dansk statsborger?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Hvis man har begået voldtægt, skal man efter regeringens mening have mere end 2 års ubetinget fængsel, og i så fald vil man være afskåret på livstid fra at få dansk indfødsret.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Integrationsministeren ved jo godt, at f.eks. de unge mennesker, der begik massevoldtægt i Århus, vel næsten den mest afskyelige forbrydelse, man overhovedet kan begå, fik ikke 2 års fængsel. Derfor er regeringens krav om under 2 års fængsel fuldstændig meningsløst mundsvejr.

Så vil jeg sige til hr. Lars Kramer Mikkelsen, at jeg er glad for det spørgsmål dér, for spørgsmålet om, hvorfor man ikke kan dansk, er i sammenhæng med indfødsretten fuldkommen bedøvende ligegyldigt.

Jeg kan da godt have ondt af et menneske, som er ramt af en hjerneskaide og kan bilægge en speciallægeerklæring om en alvorlig hjerneskaide, og jeg ønsker alt godt for det menneske med hensyn til at lette den pågældendes tilværelse. Det er da ikke ensbetydende med, at man skal have statsborgerskab.

Statsborgerskab er faktisk ikke en terapeutisk hjælpeforanstaltning. Man skal kunne dansk, og det, at der er dispensationer på grundlag af speciallægeerklæringer, er fuldstændig meningsløst og sagen uvedkommende.

Kl. 20.45

Den fg. formand (Birthe Skaarup):
Ønsker ministeren ordet? ... (*Integrationsministeren* (Bertel Haarder): Nej.).

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Birthe Skaarup):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i overmorgen, torsdag den 2. maj 2002, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.46